14/08/2023

Το μήνυμα του Μητροπολίτη Δημητριάδος Ιγνατίου για τον Δεκαπενταύγουστο

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Δημητριάδος και Αλμυρού

Έντονη αναφορά στα πρόσφατα γεγονότα με τις πυρκαγιές που έπληξαν τη Μαγνησία έχει το εφετινό μήνυμα για τον Δεκαπενταύγουστο του Μητροπολίτης Δημητριάδος και Αλμυρού κ. Ιγνατίου.

“Ανεπιφύλακτα καταφεύγουμε σε Εκείνη, που μας νοιώθει ακόμα και όταν στερεύουν τα λόγια μας, που μας αφουγκράζεται και στην πιο βαθιά σιωπή μας”, αναφέρει σε σημείο του μηνύματός του ο Σεβασμιώτατος.

“Είμαστε βέβαιοι ότι θα μας αγκαλιάζει πάντα με την απέραντη στοργή Της. Δεν θα μας κρίνει, δεν θα μας απορρίψει, δεν θα μας θέσει όρους, δεν θα μας προδώσει. Δεν θα παραβλέψει της ψυχής μας την πονεμένη κραυγή και δέηση. Έχουμε όλοι τόση ανάγκη από τη γλυκειά αίσθηση της στοργής, από τη θαλπωρή της αγάπης, από μία αγκαλιά ανοιχτή, στη μοναχική πολλές φορές πορεία του βίου μας”, αναφέρει.

Αναλυτικά το μήνυμα του Μητροπολίτη για τον Δεκαπενταύγουστο:

Λαμπροφορεί σήμερα κάτω από το χρυσό φως του ήλιου όλη η πλάση. Είναι το Πάσχα του Καλοκαιριού, της Παναγιάς μας η σεπτή Κοίμηση, και η ένδοξη Μετάστασή Της στα ουράνια βασίλεια. Μέσα στο καύμα του Αυγούστου, μία ανάσα

δροσιάς. Μέσα στο καμίνι των πειρασμών και των θλίψεων μία όαση πνευματικής αναψυχής. Μέσα στον πυρετό και τον πόνο των καιρών μία ευκαιρία να αφεθούμε στον ωκεανό της απροσμέτρητης στοργής Της, να κοινωνήσουμε την ελπίδα.

Ο φετινός Δεκαπενταύγουστος, όμως, έχει μία ιδιαιτερότητα. Φλέγεται η ψυχή μας τούτο το Καλοκαίρι στη δίνη μίας απρόσμενης θλίψης. Τα νέφη των λυπηρών εκάλυψαν τις φτωχές καρδιές μας, όταν απειλητικά νέφη καπνού θόλωσαν τον λαμπρό ουρανό μας. Μέσα σε αποπνικτικό κλοιό παρατεινόμενου καύσωνα είδαμε πύρινα μέτωπα να μαίνονται αδηφάγα στον τόπο μας. Γλώσσες φωτιάς να πυρπολούν τα πάντα στο πέρασμά τους, συνανθρώπους μας σε τέλμα οδυνηρό, καταρρακωμένες καρδιές σε απόγνωση να λυγίζουν από το βάρος της απελπισίας. Φρυγμένη γη, ώρες αγωνίας μπροστά στην πύρινη λαίλαπα, δάκρυα πάνω σε θλιβερά αποκαΐδια. Είναι οι στιγμές που η σιωπή γλυκαίνει την ψυχή περισσότερο από τον κάθε ανθρώπινο λόγο. Είναι οι ώρες της ζωντανής προσευχής, που αποζητούμε την παρουσία της Παναγιάς μας. «Προς τίνα καταφύγω», αναρωτιόμαστε, «που προσδράμω, που δε και σωθήσομαι»;

Ανεπιφύλακτα καταφεύγουμε σε Εκείνη, που μας νοιώθει ακόμα και όταν στερεύουν τα λόγια μας, που μας αφουγκράζεται και στην πιο βαθιά σιωπή μας. Προστρέχουμε στη χάρη Της ικετευτικά, υμνητικά, ευγνώμονα. Ακουμπούμε τα δακρυσμένα πρόσωπά μας στην άχραντη εικόνα Της, κλίνουμε τα γόνατα μπροστά στη συμπονετκή μορφή Της, και Της μιλούμε με οικειότητα. Μπροστά στην φιλάνθρωπη Βασίλισσα, την Παναγιά μας, ξεκλειδώνεται απλά και αβίαστα η άβυσσος της ψυχής μας. Η απόλυτη μητρική αποδοχή που υπάρχει στο βλέμμα Της, συγκλονίζει και βυθίζει σε κατάνυξη τις καρδιές μας. Είναι ένας βαθύτατος δεσμός με τη Μητέρα του Κυρίου μας, που έχει κάτι το ανείπωτο, το γλυκύτατα ανθρώπινο και συνάμα θεϊκό, από εκείνη την πανεπίσημη ώρα της Σταύρωσης, που ακούστηκε το «ιδού η μήτηρ σου» στον Ιωάννη. Έκτοτε η Μητέρα του Θεού είναι και δική μας μάνα.

Είμαστε βέβαιοι ότι θα μας αγκαλιάζει πάντα με την απέραντη στοργή Της. Δεν θα μας κρίνει, δεν θα μας απορρίψει, δεν θα μας θέσει όρους, δεν θα μας προδώσει. Δεν θα παραβλέψει της ψυχής μας την πονεμένη κραυγή και δέηση. Έχουμε όλοι τόση ανάγκη από τη γλυκειά αίσθηση της στοργής, από τη θαλπωρή της αγάπης, από μία αγκαλιά ανοιχτή, στη μοναχική πολλές φορές πορεία του βίου μας. Αν, όμως, στις μέρες μας είναι δυσεύρετη η καλωσύνη και η τρυφερότητα, αν είναι σπάνια η έκφραση στοργής και αληθινής αγάπης, αν τριγύρω μας όλα λειτουργούν μηχανικά και αυτόματα, απρόσωπα και τυποποιημένα, είναι στο πλάι μας Εκείνη, ένας γλυκύς επιστηριγμός, μία θαλπωρή, μία καλωσύνη που καταλαγιάζει τον όποιο πόνο, μία επιείκεια που σκεπάζει τις όποιες αστοχίες μας, μία σκέπη, μία στοργή, μία καταφυγή. Αναθέτουμε με εμπιστοσύνη σε Εκείνη «των λυπηρών τας επαγωγάς» που μας πληγώνουν, και σαν βάλσαμο απλώνεται στα κατάβαθά μας η

πλησμονή του ελέους Της. Δεν νοιώθουμε ορφάνια. Μας παρηγορεί το ενδιαφέρον Της, μας καθησυχάζει η αγρύπνια Της, γλυκαίνει τα σκοτάδια μας η μητρική Της αγκάλη.

Γιορτάζει η Παναγία Μητέρα μας σήμερα, και αναρριπίζεται η πίστη στις ψυχές μας. Γιγαντώνεται η ελπίδα της ανύστακτης μεσιτείας Της, της ακαταμάχητης παρρησίας Της προς τον Υιό Της. «Πάντα γαρ δύναται» ως μητέρα του Παντοκράτορος. Κρατάει Εκείνη στιβαρά το αδύναμο χέρι μας στα δύσβατα μονοπάτια του βίου μας, και ειρηνεύει την τρικυμισμένη μας ψυχή. Επιβλέπει εν ευμενεία «επί την χαλεπήν μας κάκωσιν», γιατρεύει, θαυματουργεί, αποδεικνύει ηγεμονικά ότι «εν τη Κοιμήσει Της ου κατέλιπεν τον κόσμον». Παραμένει πάντα κοντά μας, προστασία και καταφυγή, ελπίς απηλπισμένων, θλιβομένων χαρά και αντίληψις.

Γιορτάζεις Παναγιά μας σήμερα, Εσύ που κρατάς συνεχώς διάπλατα ανοιχτή την πύλη της θείας ευσπλαγχνίας, και αναλογιζόμαστε τα δώρα που Σου πρέπουν. Αδυνατεί η γλώσσα μας να υμνήσει, καθώς ταιριάζει, το μεγαλείο Σου. Αμέτρητα τα «ευχαριστώ» μας, σαν της αμμοθάλασσας τους κόκκους, είναι τόσο ελάχιστα εμπρός στο πρεσβευτικό και σωτήριο έργο Σου, εμπρός στα δικά Σου δωρήματα και την απροσμέτρητη χρηστότητά Σου.

«Υπό την σην ευσπλαχνίαν καταφεύγομεν, Θεοτόκε». Σπεύσε να δροσίσης την «καμίνω φλογισθείσαν» ψυχή μας με «τον ποταμόν τον γλυκερόν του ελέους Σου», για να μη λυγίσουμε, για να μην καταρρεύσουμε κάτω από το βάρος των λυπηρών που μας συνθλίβουν. «Πρόφθασον θερμή προστασία, και εκ κινδύνων λύτρωσαι ημάς». Κράτησέ μας ενωμένους στην πλατυτέρα των ουρανών αγκαλιά Σου. Εγκαρδίωσέ μας και κάνε τον πόνο μας γλυκασμό. Μετάλλαξε την απόγνωσή μας σε αμετάθετη ελπίδα, τη ραθυμία της ψυχής μας σε εγρήγορση και ένθεο ζήλο. Στάλαξε υπομονή και παρηγοριά στη ζωή μας, ειρήνευσε τις καρδιές και τον ταραγμένο κόσμο μας. «Την πάσαν ελπίδα μας» σε Σένα εναποθέτουμε. «Μήτερ του Θεού, φύλαξον ημάς υπό την σκέπην Σου». Αμήν.

Χρόνια πολλά και ευλογημένα,

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ

† Ο ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ ΙΓΝΑΤΙΟΣ